

**საქართველოს უზენაესი სასამართლო
განჩინება
საქართველოს სახელით**

საქმე №330210116001659121

საქმე №ას-1305-2018

წელი

№ას-1305-2018 ა-----ე

21 დეკემბერი, 2018

ქ. თბილისი

**სამოქალაქო საქმეთა პალატა
შემადგენლობა:**

**ზ----- ძლიერიშვილი (თავმჯდომარე, მომხსენებელი),
ბესარიონ ალავიძე, პაატა ქათამაძე**

საქმის განხილვის ფორმა – ზეპირი მოსმენის გარეშე

კასატორი – ნ---- ა-----ე (მოსარჩელე)

მოწინააღმდეგე მხარე – ვ----- კ-----ე, ვ----- ლ----ა (მოპასუხე)

**გასაჩივრებული განჩინება – თბილისის სააპელაციო სასამართლოს
სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 8 მაისის განჩინება**

**კასატორის მოთხოვნა – გასაჩივრებული განჩინების გაუქმება და ახალი
გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილება**

**დავის საგანი – ნასყიდობის ხელშეკრულების ბათილად ცნობა, მესაკუთრედ
ცნობა**

ა ღ წ ე რ ი ლ ო ბ ი თ ი ნ ა წ ი ლ ი:

სასარჩელო მოთხოვნა:

1. ნ---- ა-----ემ (შემდგომში – მოსარჩელე) სარჩელი აღძრა სასამართლოში ვ----- კ-----ისა (შემდგომში – მოვალე მოპასუხე) და ვ----- ლ----ას (შემდგომში – მოპასუხე) მიმართ 2015 წლის 12 თებერვალს მოპასუხეებს შორის გაფორმებული უძრავი ქონების ნასყიდობის ხელშეკრულების ბათილად ცნობისა და უძრავი ქონების მესაკუთრედ მოვალე მოპასუხის ცნობის შესახებ.

სარჩელის საფუძვლები:

2. მოსარჩელის განმარტებით, სადავო ხელშეკრულების დადებით მოვალე მოპასუხე შეეცადა კუთვნილი ქონების თავისი სიმამრის – მოპასუხის სახელზე გადაფორმების გზით, კრედიტორის წინაშე სამოქალაქო-სამართლებრივი პასუხისმგებლობის თავიდან აცილებას.

3. წარმოდგენილი სამოქალაქო დავის ფარგლებში, მოსარჩელე მხარის ინტერესია, რომ ბათილად იქნეს ცნობილი მოპასუხეებს შორის გაფორმებული ნასყიდობის ხელშეკრულება და ქონება აღირიცხოს მოპასუხის სახელზე, რათა მოსარჩელეს მიეცეს შესაძლებლობა, უძრავი ნივთის მოვალის სახელზე აღრიცხვის გზით, უზრუნველყოს მისი ქონებრივი ინტერესის დაკმაყოფილება და აღსრულება მიმართოს მოვალის კუთვნილ ამ კონკრეტულ ქონებაზე, რამდენადაც სხვა მატერიალური აქტივი მხარეს არ გააჩნია.

4. მოსარჩელემ მიუთითა, რომ მოვალე მოპასუხის კუთვნილი საკუთრება იპოთეკით იყო დატვირთული, ერთი მხრივ, შპს-ს და, მეორე მხრივ, მოსარჩელის სასარგებლოდ. იპოთეკარმა შპს-მ დაიწყო მისი უფლების რეალიზაცია და მიმართა აღსრულების ეროვნული ბიუროსთვის ქონების რეალიზაციის მოთხოვნით, რის გამოც, მოვალე მოპასუხემ მოსარჩელეს სთხოვა მის სასარგებლოდ რეგისტრირებული იპოთეკის უფლების გაუქმება, რასაც ეს უკანასკნელი დაეთანხმა. შემდგომ, მხარეების ერთობლივი შეთანხმებით მოიშალა არსებული სესხისა და იპოთეკის ხელშეკრულება და თავიდან გაფორმდა სესხის ხელშეკრულება, რომელიც დამოწმდა სანოტარო წესით და მოვალე მოპასუხის ქონებაზე ერთადერთი იპოთეკარი დარჩა შპს.

5. მოსარჩელის განმარტებით, 2015 წლის 12 თებერვალს მოპასუხეებმა გააფორმეს სადავო ქონების ნასყიდობის ხელშეკრულება, რაც მოჩვენებით ხასიათს ატარებს და მიზნად ისახავდა კრედიტორის – მოსარჩელის მიმართ არსებული ფულადი მოთხოვნის აღსრულებისათვის ხელის შეშლას. მითითებულ ქონება მყიდველს ფაქტობრივ მფლობელობაში არ გადასცემია, საცხოვრებელ სახლში კვლავ ცხოვრობს მოპასუხე. საყურადღებოა, რომ ნასყიდობის ხელშეკრულების მონაწილე მხარეებს წარმოადგენენ ახლო ნათესავები. მოვალე მოპასუხეს აქვს ფინანსური სირთულეები. არაერთგზის თხოვნის და დაპირების მიუხედავად მან მოსარჩელის მიმართ არსებული ფულადი ვალდებულება არ გაისტუმრა, რის გამოც, 2016 წლის აგვისტოში

მხარის მიერ დაწყებულ იქნა სააღსრულებო წარმოება. მიმდინარე აღსრულების პროცესში მოსარჩელემ ვერ მიაღწია რეალურ წარმატებას, რამდენადაც არსებული მოცულობით მოვალე მოპასუხის სახელზე არანაირი ღირებული მატერიალური აქტივი არ ირიცხება, რაც პირდაპირ ნიშნავს, რომ კრედიტორი რჩება მისი მოთხოვნის აღსრულების გარეშე. მხარეთა შორის არსებული სესხის ხელშეკრულების მიხედვით, რომლითაც მათ ჩაანაცვლეს მანამდე არსებული სესხის და იპოთეკის ხელშეკრულება, სესხის მოქმედების ვადა ამოიწურა 2016 წლის აპრილში, ხოლო სააღსრულებო ფურცელი მხარემ მიიღო 2016 წლის აგვისტოში.

მოპასუხეების პოზიცია:

6. მოპასუხეებმა სარჩელი არ ცნეს და მიუთითეს, რომ სადავო გარიგების ბათილად ცნობის საფუძველი არ არსებობს.

7. მოვალე მოპასუხემ მიუთითა, რომ მოსარჩელის მიმართ არსებული ფულადი დავალიანება დაფარა.

8. მოპასუხის განმარტებით კი, მას მოვალე მოპასუხესთან ნათესაური კავშირი არ გააჩნია, რადგან მოპასუხის შვილი და მოვალე მოპასუხე 2009 წელს განქორწინდნენ. რაც შეეხება სადავო გარიგებას, მას მოჰყვა შესაბამისი სამართლებრივი შედეგი.

პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი:

9. თბილისის საქალაქო სასამართლოს 2017 წლის 27 ნოემბრის გადაწყვეტილებით სარჩელი არ დაკმაყოფილდა, რაც მოსარჩელემ გაასაჩივრა სააპელაციო წესით.

სააპელაციო სასამართლოს განჩინების სარეზოლუციო ნაწილი და ფაქტობრივ-სამართლებრივი დასაბუთება:

10. თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 8 მაისის განჩინებით მოსარჩელის სააპელაციო საჩივარი არ დაკმაყოფილდა, ხოლო გასაჩივრებული გადაწყვეტილება დარჩა უცვლელად შემდეგ გარემოებათა გამო:

11. სააპელაციო სასამართლომ დაადგინა, რომ 2015 წლის 9 თებერვალს ცვლილება შევიდა 2013 წლის 31 ოქტომბერს მოსარჩელესა და მოვალე მოპასუხეს შორის დადებულ სესხისა და იპოთეკის ხელშეკრულებაში და სესხის ძირითად თანხად განისაზღვრა 6 000 აშშ დოლარი, ხოლო სესხის დაბრუნების ვადად – 2016 წლის 31 იანვარი.

12. 2015 წლის 12 თებერვალს მოპასუხეებმა გააფორმეს ნასყიდობის ხელშეკრულება, რომლის მიხედვითაც, მოპასუხემ მოვალე მოპასუხისაგან იყიდა უძრავი ნივთი. ხელშეკრულების თანახმად, მყიდველისათვის ცნობილი

იყო, რომ უძრავი ნივთი დატვირთულია იპოთეკით მოსარჩელისა და შპს-ს სასარგებლოდ.

13. 2015 წლის 16 თებერვალს 2013 წლის 31 ოქტომბერს მოსარჩელესა და მოვალე მოპასუხეს შორის დადებული სესხისა და იპოთეკის ხელშეკრულების ფარგლებში არსებული იპოთეკა მოსარჩელემ გააუქმა.

14. 2015 წლის 17 თებერვალს შპს-სა მოპასუხეს შორის გაფორმდა შეთანხმება, რომლის მიხედვითაც მხარეები შეთანხმდნენ, რომ მოპასუხე გადაიხდიდა მოვალე მოპასუხის დავალიანებას, რაც შეთანხმების დადების მომენტიდან შეადგენდა 106 784.7 ლარს 2016 წლის 31 დეკემბრამდე.

15. სადავო უძრავი ნივთის მესაკუთრეა მოპასუხე, რომელმაც 2015 წლის 17 თებერვალს შპს-სთან დადებული შეთანხმების ფარგლებში ნაკისრი ვალდებულება შეასრულა.

16. მოვალე მოპასუხესა და მოსარჩელეს შორის 2016 წლის 13 იანვარს დადებული სესხის ხელშეკრულების საფუძველზე 2016 წლის 16 აგვისტოს გაიცა სააღსრულებო ფურცელი. აღსასრულებელი ვალდებულების მოცულობად განისაზღვრა სესხის ძირითადი თანხა – 12 000 აშშ დოლარი, სამი თვის სარგებელი – 1080 აშშ დოლარი.

17. სააპელაციო სასამართლომ ასევე დაადგინა, რომ 2009 წლის 26 ივნისს მოპასუხის ქალიშვილი და მოვალე მოპასუხე განქორწინდნენ.

18. სააპელაციო სასამართლომ საქმის მასალების ანალიზის საფუძველზე მიიჩნია, რომ სადავო ხელშეკრულება არ წარმოადგენს ბათილ გარიგებას. როგორც საქმის მასალებიდან ირკვევა, მოსარჩელესა და მოვალე მოპასუხეს შორის დაიდო ორი ხელშეკრულება. მათგან პირველი დადებულია სადავო ქონების გასხვისებამდე, მეორე კი – გასხვისების შემდეგ. პირველი ხელშეკრულება (სესხისა და იპოთეკის) დაიდო 2013 წლის 31 ოქტომბერს, რომელშიც 2015 წლის 9 თებერვალს განხორციელდა ცვლილებები, რომლის მიხედვითაც სესხის ძირითად თანხად განისაზღვრა 6 000 აშშ დოლარი, ხოლო სესხის დაბრუნების ვადად – 2016 წლის 31 იანვარი. 2015 წლის 16 თებერვალს, 2013 წლის 31 ოქტომბერს მოსარჩელესა და მოვალე მოპასუხეს შორის დადებული სესხისა და იპოთეკის ხელშეკრულების ფარგლებში არსებული იპოთეკა გაუქმდა თვით მოსარჩელის მიერ.

19. მეორე ხელშეკრულება კი მოვალე მოპასუხესა და მოსარჩელეს შორის დაიდო 2016 წლის 13 იანვარს. განსხვავებით პირველი ხელშეკრულებისაგან, მეორე ხელშეკრულების დადებისას სესხი უზრუნველყოფილი არ ყოფილა. ის გარემოება, რომ ამ ორ ხელშეკრულებას ერთმანეთთან რაიმე კავშირი აქვს, საქმის მასალებით არ დასტურდება. პირველი ხელშეკრულების უზრუნველყოფის საშუალება, როგორც ზემოთ უკვე აღინიშნა, გაუქმდა თავად მოსარჩელის მიერ 2015 წლის 16 თებერვალს. მეორე ხელშეკრულების დადებისას მოსარჩელისათვის ცნობილი უნდა ყოფილიყო ის გარემოება, რომ მოვალე მოპასუხის საკუთრებაში სახლი აღარ ირიცხებოდა, რადგან იპოთეკის გაუქმების მომენტიდან სახლი უკვე გასვისდა მოპასუხეზე. მოვალე მოპასუხემ სახლი გაასხვისა ამ სახლთან დაკავშირებული ვალებით, ხოლო

ორიოდე დღის შემდეგ მოსარჩელემ გააუქმა იპოთეკა.

20. სააპელაციო სასამართლომ მიიჩნია, რომ საქმის მასალებითა და მოსარჩელის განმარტებებით სარწმუნოდ ვერ იქნა განმარტებული მხარეთა შორის ვალის კვლავ არსებობის შემთხვევაში იპოთეკის მოხსნის მიზეზი.

21. სააპელაციო პალატამ ყურადღება გაამახვილა იმ ფაქტზე, რომ სესხის მეორე ხელშეკრულება დადებულია ნასყიდობის ხელშეკრულების გაფორმებიდან თითქმის ერთი წლის გასვლის შემდეგ. ბუნებრივია, მოსარჩელისათვის ამ დროისათვის უკვე ცნობილი იყო ის გარემოება, რომ მსესხებლის სახელზე სადავო უძრავი ქონება აღარ ირიცხებოდა. მიუხედავად ამისა, მან მაინც დადო ეს ხელშეკრულება, თუმცა მისი უზრუნველყოფა ვერ მოხერხდა. აღნიშნული ხელშეკრულება დადებულია მხარის რისკის ფარგლებში და შეუძლებელია ეს რისკი სხვას გადაეცისროს.

22. შეუძლებელია გარიგება ბათილად იქნეს მიჩნეული მხოლოდ იმის გამო, რომ გამყიდველი და მყიდველი ყოფილი სიძე-სიმამრია. როგორც საქმის მასალებით ირკვევა, სახლის გასხვისების შემდეგ მოპასუხემ გაისტუმრა ყველა ვალი, რომელიც უზრუნველყოფილი იყო ამ სახლით, შესაბამისად, ამ გარიგების მოჩვენებითობის ან თვალთმაქცურების ფაქტი საქმის მასალებით არ დასტურდება.

23. ყოველივე ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სააპელაციო პალატის შეფასებით, სააპელაციო საჩივრის პერეტენზიები პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილების გასაუქმებლად საკმარისი არ არის. სააპელაციო სასამართლო ეთანხმება და იზიარებს პირველი ინსტანციის სასამართლოს შეფასებებს და დასკვნებს საქმის ფაქტობრივ და სამართლებრივ საკითხებთან დაკავშირებით და, შესაბამისად, მიიჩნია, რომ არ არსებობს გადაწყვეტილების გაუქმების საფუძვლები.

24. სააპელაციო პალატამ განმარტა, რომ მოჩვენებითი გარიგების ფაქტობრივ შემადგენლობას საქართველოს სამოქალაქო კოდექსის (შემდგომ – სსკ) 56-ე მუხლის პირველი ნაწილი განსაზღვრავს, რომლის მიხედვითაც, ბათილია გარიგება, რომელიც დადებულია მოსაჩვენებლად, იმ განზრახვის გარეშე, რომ მას შესაბამისი იურიდიული შედეგი მოჰყვეს. დასახელებული ნორმის მიხედვით, გარიგების მოჩვენებით ხასიათს განაპირობებს მხარეთა განზრახვა, გარიგების დადებით მიაღწიონ მიზანს, რომელიც არ შეესაბამება ამ გარიგების შინაარსიდან გამომდინარე იურიდიულ შედეგს.

25. როგორც პრაქტიკა გვიჩვენებს, მოჩვენებითი გარიგების დადება დაკავშირებულია მესამე პირებთან არსებულ ურთიერთობასთან მათი მოტყუების, პასუხისმგებლობისათვის თავის არიდებისა, თუ სხვა მიზნით. ამრიგად, იმისათვის, რომ სასამართლომ სადავო გარიგება მოჩვენებით გარიგებად მიიჩნიოს, აუცილებელია ისეთი ფაქტობრივი გარემოებების არსებობა, რომლებიც მიუთითებენ ნების გამოვლენის ნაკლზე, ფიქტიური გარიგების შესახებ „ურთიერთშეთანხმებაზე“, საერთო მიზანზე, რაც მათ მიერ გარეგანი ნების გამოვლენას არ შეესაბამება. ამ მხრივ, მეტად დიდი მნიშვნელობა გააჩნია მტკიცების ტვირთის სწორად განსაზღვრას.

მითითებული გარემოებების დადასტურება ეკისრება პირს, რომელიც ამ საფუძვლით გარიგების ბათილობას ითხოვს, რადგან, თუნდაც, მოსარჩელე უთითებდეს გარიგების ერთი მხარის არაკეთილსინდისიერებაზე, ივარაუდება, რომ გარიგების მეორე მხარე კეთილსინდისიერად მოქმედებდა, რისი გაქარწყლებაც მოსარჩელეს ევალება (იხ. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს 2013 წლის 14 ნოემბრის №ას-1266-1195-2012 განჩინება).

26. განსახილველ შემთხვევაში, სააპელაციო პალატის შეფასებით, აპელანტს სადავო გარემოებების დამადასტურებელი მტკიცებულებები არ წარმოუდგენია. იგი მხოლოდ საკუთარ ვარაუდზე აპელირებს, რომლის მიხედვითაც ნასყიდობის ხელშეკრულების დადების მოჩვენებითი ნება გააჩნდა იმ მიზეზით, რომ მისი მხარეები 2009 წლამდე სიძე-სიმამრს წარმოადგენდნენ და აპელანტისათვის საეჭვოა, გადახდილ იქნა თუ არა ნასყიდობის საფასური მყიდველის მიერ. შესაბამისად, პალატამ მიიჩნია, რომ ნასყიდობის მხარეთა მოჩვენებითი ნება უძრავი ქონების ნასყიდობის თაობაზე არ დასტურდება.

27. სააპელაციო პალატამ აღნიშნა, რომ თვალთმაქცური გარიგების ნორმატიულ შინაარსს განსაზღვრავს სსკ-ის 56-ე მუხლის მეორე ნაწილი, რომლის მიხედვითაც, თუ მოსაჩვენებლად დადებული გარიგებით მხარეებს სურთ სხვა გარიგების დაფარვა, მაშინ გამოიყენება დაფარული გარიგების მიმართ მოქმედი წესები (თვალთმაქცური გარიგება). საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის (შემდგომ – სსსკ) 102-ე მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, მოსარჩელის მტკიცების ტვირთს წარმოადგენდა ისეთი ფაქტობრივი გარემოებების დადასტურება, რომლებიც მიუთითებდნენ ნების გამოვლენის ნაკლზე, ფიქტიური გარიგების შესახებ მხარეთა „ურთიერთშეთანხმებაზე“, მათ საერთო მიზანზე, თუმცა ასეთი მტკიცება მოსარჩელე მხარემ სასამართლოს ვერ წარუდგინა.

28. სააპელაციო პალატამ განმარტა, რომ თვალთმაქცური გარიგების დროს ნების გამოვლენის სუბიექტების ნება შეთანხმებულია და მათ განზრახული აქვთ განსაზღვრული სამართლებრივი შედეგის მიღება, თუმცა, შინაგანი ნება და გამოვლენილი ნება არ ემთხვევა ერთმანეთს. დადებული გარიგებით ისინი ფარავენ სხვა გარიგებას, რომლის დადების ნებაც რეალურად გააჩნიათ. თვალთმაქცური გარიგების დროს განხილვის საგანია გარიგების მხარეთა მიერ შინაგანი და გამოვლენილი ნების ურთიერთმიმართება. განსახილველ შემთხვევაში, საქმის მასალებით არ დასტურდება, რომ, ერთი მხრივ, მოვალე მოპასუხე და, მეორე მხრივ, მოპასუხე, გარიგების სხვა შინაარსზე იყვნენ შეთანხმებული.

29. აქვე სააპელაციო სასამართლომ მიუთითა, რომ კერძო-სამართლებრივი დავების განხილვისას მხარეთა თანასწორობისა და შეჯიბრებითობის პრინციპი პირის სასამართლოსთან ურთიერთობის ქვაკუთხედი და მისი კანონიერი ინტერესების დაცვის შესაძლებლობის უზრუნველყოფის გარანტიაა (სუს 2014 წლის 24 ოქტომბრის №ა-2344-შ-67-2014 განჩინება). შესაბამისად, თითოეულმა მხარემ უნდა დაადასტუროს გარემოებები, რომლებსაც ის თავის

სარჩელსა, თუ შესაგებელს აფუძნებს.

30. სააპელაციო პალატამ ამ მიმართებით ხაზგასმით აღნიშნა, რომ საქმეში წარმოდგენილი არ არის მტკიცებულება, რომელიც სასამართლოს დაარწმუნებდა, რომ სადავო უძრავი ქონების ნასყიდობის ღირებულება მოპასუხის მხრიდან გამყიდველისთვის გადახდილი არ ყოფილა. მეტიც, გასაზიარებელია პირველი ინსტანციის სასამართლოს მსჯელობა, რომ გარიგების ბათილად მიჩნევისათვის აპელანტის მიერ მითითებული კიდევ ერთ არგუმენტს, მოპასუხის მიერ საშემოსავლო გადასახადის არასათანადოდ გადახდასთან მიმართებით, ნასყიდობის ხელშეკრულების ბათილობასთან კავშირი არ აქვს. აღნიშნული ისევე, როგორც ნასყიდობის საფასურის გადახდა, მოპასუხის კეთილსინდისიერებაზე მითითებაა და საერთოდ სხვა დავის საგანია. მხოლოდ აღნიშნული გარემოებები, თავისთავად, ვერ იქნება მიჩნეული გარიგების ბათილად ცნობის საფუძვლად.

კასატორის მოთხოვნა და საფუძვლები:

31. სააპელაციო სასამართლოს განჩინებაზე მოსარჩელემ შეიტანა საკასაციო საჩივარი, მოითხოვა მისი გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილება შემდეგი საფუძვლებით:

32. კასატორის მითითებით, სააპელაციო სასამართლომ არასწორად განმარტა, რომ მოსარჩელეს სარჩელის დაკმაყოფილების იურიდიული ინტერესი არ ჰქონდა. აღნიშნულის არგუმენტად გასაჩივრებულ გადაწყვეტილებაში მითითებულია, რომ მოსარჩელე ვერ ამტკიცებს მოვალე მოპასუხესთან 2013 წლის 31 ოქტომბერს და 2016 წლის 13 იანვარს დადებული სესხის ხელშეკრულებებს შორის კავშირს. თუ 2016 წლის 13 იანვრის ხელშეკრულებას ინდივიდუალურად განვიხილავთ, ის დადებულია სადავო გარიგების დადების შემდგომ, შესაბამისად, სასამართლოს აზრით, მოსარჩელეს ვერ ექნება პრეტენზია.

33. ზემოაღნიშნულთან დაკავშირებით, მოსარჩელე სარჩელში ერთ-ერთ ფაქტობრივ გარემოებად უთითებდა, რომ 2013 წლის 31 ოქტომბრის სესხის ხელშეკრულებით განსაზღვრული ვალდებულება მოვალე მოპასუხეს მოსარჩელის სასარგებლოდ სრულად შესრულებული არ ჰქონდა. 2015 წლის 16 თებერვალს მოსარჩელის მიერ კონკრეტული ხელწერილის დაწერისა და იპოთეკის ხელშეკრულების ფარგლებში არსებული იპოთეკის გაუქმების ერთადერთი მიზეზი იყო ის, რომ მოვალე მოპასუხეს შეძლებოდა სხვა იპოთეკარებთან ურთიერთობის მოწესრიგება. 2016 წლის 13 იანვრის სესხის ხელშეკრულებით სესხის თანხად გათვალისწინებულ იქნა სწორად ის დარჩენილი თანხა, რაც მოვალე მოპასუხეს 2013 წლის 31 ოქტომბრის სესხის ხელშეკრულებიდან ჰქონდა მოსარჩელის სასარგებლოდ გადასახდელი. აღნიშნული ფაქტობრივი გარემოება შეეხებოდა მოსარჩელისა და მოვალე მოპასუხის ურთიერთობას. ამ უკანასკნელმა, სასამართლოში საქმის მიმდინარეობისას არ შემოიტანა შესაგებელი და არ მოახდინა შედაკება

მოცემული გარემოების ირგვლივ, მოპასუხემ კი მიუთითა, რომ მოცემულ გარემოებასთან დაკავშირებით ინფორმაციას არ ფლობდა. შესაბამისად, როგორც პირველი ინსტანციის სასამართლოს, ასევე სააპელაციო პალატას მოსარჩელის მიერ მითითებული ფაქტობრივი გარემოება დადგენილად უნდა ეცნო.

34. ამასთან, კასატორის მოსაზრებით, მხოლოდ ის გარემოება, რომ სადავო ნასყიდობის ხელშეკრულება 2016 წლის 12 იანვრის სესხის ხელშეკრულებამდე დაიდო, არ ნიშნავს, რომ სარჩელის მიმართ მოსარჩელეს იურიდიული ინტერესი ვერ ექნება. მოვალე მოპასუხეს გარკვეული ვალდებულებები გააჩნდა რიგი ფიზიკური, თუ იურიდიული პირების მიმართ, რაც წარმოდგენილ საქმეშიც დასტურდება. შესაბამისად, მან მოჩვენებითი გარიგება დადო ოჯახის წევრთან იმ მიზნით, რომ მოსალოდნელი აღსრულების პროცესები აერიდებინა. იმ შემთხვევაში, თუ სადავო გარიგება ბათილად იქნება ცნობილი, მოსარჩელე შეძლებს სესხად გაცემული თანხის მოპასუხის ქონებიდან ამოღებას. შესაბამისად, იურიდიული ინტერესი ცალსახაა, მიუხედავად იმისა, ბათილი გარიგება სესხის ხელშეკრულებამდე იქნა დადებული, თუ მას შემდეგ.

35. სააპელაციო პალატამ არ გაიზიარა ის ფაქტი, რომ პირველი ინსტანციის სასამართლოს პროცესზე მოპასუხეებმა, ფაქტობრივად, აღიარეს, რომ 2015 წლის 12 თებერვლის ხელშეკრულებით ნასყიდობის საგანი მოპასუხეს ფაქტობრივ მფლობელობაში არ მიუღია. ასევე, მათ მიერ აღიარებულ იქნა ის გარემოება, რომ მოპასუხეთა შორის არც ნასყიდობის ღირებულება იქნა გადახდილი.

36. კასატორის მითითებით, სააპელაციო სასამართლომ გარიგების მოჩვენებითი ბუნების არსებობა-არარსებობის დადგენისათვის უმნიშვნელო ფაქტად მიიჩნია მხარეთა შორის ნასყიდობის ღირებულების გადახდის ფაქტის დადგენა, რაც კასატორმა არ გაიზიარა. ზემოაღნიშნულ საკითხთან დაკავშირებით, ასევე, მხარეთა შორის არასწორად იქნა განაწილებული მტკიცების ტვირთი. მოსარჩელე მუდმივად უთითებდა იმ გარემოებაზე, რომ მოპასუხეთა შორის ნასყიდობის თანხა არ ყოფილა გადახდილი. საწინააღმდეგოს მტკიცების ტვირთი, პროცესუალურად, ეკისრებოდათ მოპასუხეებს. შესაბამისად, გასაჩივრებულ გადაწყვეტილებაში არასწორად აღინიშნა, რომ „აპელანტისთვის საეჭვოა, გადახდილ იქნა თუ არ ნასყიდობის საფასური მყიდველის მიერ“. საწინააღმდეგო მტკიცებულება მოპასუხეებს საქმეში არ წარმოუდგენიათ. მეტიც, მოპასუხემ სასამართლო პროცესზე თავად განაცხადა, რომ მან ნასყიდობის ღირებულების გადახდის ნაცვლად, მოვალე მოპასუხის ვალი გადაიხადა, რაც საერთოდ სხვა სამართალურთიერთობას წარმოადგენს და ნასყიდობას ემიჯნება. შესაბამისად, კასატორი არ დაეთანხმა სააპელაციო სასამართლოს მსჯელობას, რომ გარიგების მოჩვენებითი ბუნების დადგენის მიზნებისთვის, მყიდველის მიერ ნასყიდობის ღირებულების გადაუხდელობა მხოლოდ მის კეთილსინდისიერებაზე ნაზგასმია და სხვა არაფერს ადასტურებს.

37. კასატორის განმარტებით, სააპელაციო სასამართლომ არც ის გარემოება ჩათვალა მნიშვნელოვნად, რომ სადავო გარიგების მონაწილე მხარეებს წარმოადგენენ ურთიერთდამოკიდებული პირები, ერთი ოჯახის წევრები, რაც უფრო საეჭვოს ხდიდა მხარეთა შორის არსებული სამოქალაქო-სამართლებრივი ურთიერთობის ბუნებას.

38. კასატორმა მიიჩნია, რომ საქმეში ნათლად იკვეთებოდა მოსარჩელის იურიდიული ინტერესი მოცემული სარჩელის დაკმაყოფილების მიმართ, თუმცა პირველი და მეორე ინსტანციის სასამართლოებმა პროცესუალური შეცდომა დაუშვეს, როდესაც სარჩელში მითითებული რიგი გარემოებები დადგენილად არ მიიჩნიეს. ასევე, 2015 წლის 12 თებერვლის ნასყიდობის ხელშეკრულება დაიდო მოჩვენებით, იმ განზრახვის გარეშე, რომ მას შესაბამისი იურიდიული ინტერესები მოჰყვებოდა. ზემოთქმულს ადასტურებს ის, რომ მოპასუხეს უძრავი ქონების ნასყიდობის ხელშეკრულებით განსაზღვრული ნასყიდობის საფასური არ გადაუხდია, მას ნასყიდობის საგანი ფაქტობრივ მფლობელობაში არ მიუღია, ამასთან, საქმეში ცალსახად იკვეთება, რომ მოვალე მოპასუხეს რამდენიმე კრედიტორი ჰყავდა, რომელთა ვალის გასტუმრებასაც ვერ ახერხებდა, შესაბამისად, ლოგიკურია, რომ მისი ინტერესი სავარაუდო აღსრულების თავიდან აცილება გამხდარიყო. საყურადღებოა ის ფაქტიც, რომ მოპასუხეები წარმოადგენენ დაკავშირებულ პირებს.

39. ყოველივე ზემოაღნიშნულის გათვალისწინებით, კასატორმა მიიჩნია, რომ სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება უნდა გაუქმდეს და ახალი გადაწყვეტილების მიღებით სარჩელი დაკმაყოფილდეს.

40. საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2018 წლის 29 ოქტომბრის განჩინებით მოსარჩელის საკასაციო საჩივარი მიღებულ იქნა წარმოებაში, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 396-ე მუხლით და ამავე კოდექსის 391-ე მუხლის შესაბამისად, დასაშვებობის შესამოწმებლად.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

41. საკასაციო სასამართლომ, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის შესაბამისად, შეამოწმა საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის საკითხი და თვლის, რომ იგი დაუშვებლად უნდა იქნეს მიჩნეული შემდეგ გარემოებათა გამო:

42. სააპელაციო სასამართლომ დაადგინა, რომ 2015 წლის 9 თებერვალს ცვლილება შევიდა 2013 წლის 31 ოქტომბერს მოსარჩელესა და მოვალე მოპასუხეს შორის დადებულ სესხისა და იპოთეკის ხელშეკრულებაში და სესხის ძირითად თანხად განისაზღვრა 6 000 აშშ დოლარი, ხოლო სესხის დაბრუნების ვადად – 2016 წლის 31 იანვარი.

43. 2015 წლის 12 თებერვალს მოპასუხეებმა გააფორმეს ნასყიდობის

ხელშეკრულება, რომლის მიხედვითაც, მოპასუხემ მოვალე მოპასუხისაგან იყიდა უძრავი ნივთი. ხელშეკრულების თანახმად, მყიდველისათვის ცნობილი იყო, რომ უძრავი ნივთი დატვირთულია იპოთეკით მოსარჩელისა და შპს-ს სასარგებლოდ.

44. 2015 წლის 16 თებერვალს 2013 წლის 31 ოქტომბერს მოსარჩელესა და მოვალე მოპასუხეს შორის დადებული სესხისა და იპოთეკის ხელშეკრულების ფარგლებში არსებული იპოთეკა მოსარჩელემ გააუქმა.

45. 2015 წლის 17 თებერვალს შპს-სა და მოპასუხეს შორის გაფორმდა შეთანხმება, რომლის მიხედვითაც მხარეები შეთანხმდნენ, რომ მოპასუხე გადაიხდიდა მოვალე მოპასუხის დავალიანებას, რაც შეთანხმების დადების მომენტისათვის შეადგენდა 106 784.7 ლარს 2016 წლის 31 დეკემბრამდე.

46. სადავო უძრავი ნივთის მესაკუთრეა მოპასუხე, რომელმაც 2015 წლის 17 თებერვალს შპს-სთან დადებული შეთანხმების ფარგლებში ნაკისრი ვალდებულება შეასრულა.

47. მოვალე მოპასუხესა და მოსარჩელეს შორის 2016 წლის 13 იანვარს დადებული სესხის ხელშეკრულების საფუძველზე 2016 წლის 16 აგვისტოს გაიცა სააღსრულებო ფურცელი. აღსასრულებელი ვალდებულების მოცულობად განისაზღვრა სესხის ძირითადი თანხა – 12 000 აშშ დოლარი, სამი თვის სარგებელი – 1080 აშშ დოლარი.

48. სააპელაციო სასამართლომ ასევე დაადგინა, რომ 2009 წლის 26 ივნისს მოპასუხის ქალიშვილი და მოვალე მოპასუხე განქორწინდნენ.

49. წარმოდგენილი საკასაციო საჩივრით მხარემ მიიჩნია, რომ სააპელაციო პალატამ სათანადოდ არ გამოიკვლია და სამართლებრივად არასწორად შეაფასა საქმისათვის მნიშვნელოვანი გარემოებანი, რომელთა თანახმადაც დასტურდებოდა, რომ მოპასუხეთა შორის დადებული სადავო ნასყიდობის ხელშეკრულება წარმოადგენს ბათილ გარიგებას.

50. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სამოქალაქო საპროცესო კოდექსი გარკვეულ შეზღუდვებს აწესებს საკასაციო საჩივრის დასაშვებობასთან დაკავშირებით, კერძოდ, 391-ე მუხლის მეხუთე ნაწილის შესაბამისად, საკასაციო საჩივარი ქონებრივ ან არაქონებრივ დავაზე დასაშვებია, თუ კასატორი დაასაბუთებს, რომ: ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებას და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებას; ბ) საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მანამდე მსგავს სამართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია; გ) საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად მოცემულ საქმეზე სავარაუდოა მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება; დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან; ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა

საქმის განხილვის შედეგზე; ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ეწინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციას და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალს; ზ) გასაჩივრებულია სააპელაციო სასამართლოს მეორე დაუსწრებელი გადაწყვეტილება ან განჩინება დაუსწრებელი გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვების თაობაზე.

51. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ წარმოდგენილი საკასაციო საჩივარი არ არის დასაშვები სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლით გათვალისწინებული არც ერთი ზემოთ მითითებული საფუძვლით.

52. საკასაციო საჩივარში მითითებული პრეტენზიებიდან საკასაციო პალატა ყურადღებას გაამახვილებს მხოლოდ იმ პრეტენზიებზე, რომლებიც მოცემული დავის გადასაწყვეტად სამართლებრივად მნიშვნელოვანია. ამასთან, ადამიანის უფლებათა ევროპული კონვენციის მე-6 მუხლის პირველი პარაგრაფი ავალდებულებს სასამართლოს, დაასაბუთოს თავისი გადაწყვეტილება, რაც არ უნდა იქნეს გაგებული თითოეულ არგუმენტზე დეტალური პასუხის გაცემად (იხ. ჯღარკავა საქართველოს წინააღმდეგ, №-932/03; Van de Hurk v. Netherlands, par.61, Garcia Ruiz v. Spain [GC] par.26; Jahnke and Lenoble v France (dec.); Perez v France [GC], par. 81); Boldea v. Romania, par. 30).

53. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ მოჩვენებითი გარიგების ფაქტობრივ შემადგენლობას განსაზღვრავს სსკ-ის 56-ე მუხლი, რომლის მიხედვით, ბათილია გარიგება, რომელიც დადებულია მოსაჩვენებლად, იმ განზრახვის გარეშე, რომ მას შესაბამისი იურიდიული შედეგები მოჰყვეს (მოჩვენებითი გარიგება). თუ მოსაჩვენებლად დადებული გარიგებით მხარეებს სურთ სხვა გარიგების დაფარვა, მაშინ გამოიყენება დაფარული გარიგების მიმართ მოქმედი წესები (თვალთმაქცური გარიგება).

54. დასახელებული ნორმის მიხედვით, გარიგების მოჩვენებით ხასიათს განაპირობებს მხარეთა განზრახვა, გარიგების დადებით მიაღწიონ მიზანს, რომელიც არ შეესაბამება ამ გარიგების შინაარსიდან გამომდინარე, იურიდიულ შედეგს. ამდენად, მოჩვენებითი გარიგების დადებით ორივე მხარე მოქმედებს საერთო მიზნით და ურთიერთშეთანხმებით. როგორც პრაქტიკა გვიჩვენებს, მოჩვენებითი გარიგების დადება დაკავშირებულია მესამე პირებთან არსებულ ურთიერთობასთან მათი მოტყუების, პასუხისმგებლობისათვის თავის არიდებისა თუ სხვა მიზნით.

55. მოჩვენებითი გარიგების დროს მოსაჩვენებლად იქცევა ამ გარიგების მონაწილე ნების გამოვლენის ყველა სუბიექტი. ამდენად, მოჩვენებითად ჩაითვლება გარიგება, თუკი ნების გამომვლენი და ნების მიმღები თანხმდებიან იმაზე, რომ მათ მიერ გამოვლენილ ნებას არ მიეცეს მსვლელობა, ე.ი. გარიგების მონაწილე მხარეები უნდა აცნობიერებდნენ, რომ მათ შორის დადებულ გარიგებას სამართლებრივი შედეგები არ მოჰყვება და იგი დადებულია მხოლოდ მოსაჩვენებლად. ამასთან, იგი, როგორც წესი, კანონსაწინააღმდეგო მიზნების მისაღწევად ან დასაფარად გამოიყენება. მოჩვენებითი გარიგების შემთხვევაში შეიძლება დაისვას მესამე პირთა ინტერესების დაცვის საკითხი.

56. ამდენად, მოჩვენებითი გარიგების შემთხვევაში ადგილი აქვს გარიგების მონაწილე მხარეთა განზრახ ქმედებას, რა დროსაც მათ არ სურთ სამართლებრივი შედეგის დადგომა და მისი დადების მიზანს შესაძლოა წარმოადგენდეს მესამე პირის შეცდომაში შეყვანა. იმისათვის, რომ სასამართლომ სადავო გარიგება მიიჩნიოს მოჩვენებითად, აუცილებელია ისეთი ფაქტობრივი გარემოებების არსებობა, რომლებიც მიუთითებენ ნების გამოვლენის ნაკლზე, ფიქტიური გარიგების შესახებ „ურთიერთშეთანხმებაზე“, საერთო მიზანზე, რაც არ შეესაბამება მათ მიერ გარეგანი ნების გამოვლენას.

57. ამასთან, როგორც წესი, მოჩვენებითი გარიგება ფორმალურად შეესაბამება კანონის მოთხოვნებს, მაგრამ ნების ნაკლი მისი არანამდვილობის გამო, წარმოადგენს იმ არსებითი ხასიათის ნაკლს, რაც გამორიცხავს სამართლებრივი შედეგის დადგომას. შესაბამისად, ის ფაქტი, რომელიც მიუთითებს სადავო გარიგების მხარეთა ნების გამოვლენის არანამდვილობაზე, უნდა დაამტკიცოს მან, ვისაც მიაჩნია, რომ მოსაჩვენებლად დადებული გარიგებით შეილახა მისი უფლება (სუსგ 11.11.2015, საქმე №ას-862-812-2015).

58. საკასაციო პალატას მიაჩნია, რომ კასატორი ვერ ადასტურებს იმ ფაქტობრივი გარემოებების არსებობას, რომლებიც მიუთითებენ სადავო გარიგების ბათილად ცნობაზე, რაც უნდა შეეფასებენა და არ შეაფასა ან არასათანადოდ შეაფასა სააპელაციო სასამართლომ (სუსგ 2.04.2008წ. №ას-863-1174-07 საქმე).

59. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ მოცემულ შემთხვევაში სააპელაციო პალატის გასაჩივრებულ განჩინებაში ასახული მსჯელობა საკასაციო სასამართლოს ზემოაღნიშნულ დასაბუთებას არ ეწინააღმდეგება.

60. კასატორს კი დასაშვები და დასაბუთებული საკასაციო პრეტენზიის წარმოდგენის გზით არ დაუსაბუთებია, თუ რაში გამოიხატებოდა სადავო გარიგების მოჩვენებითობა ან თვალთმაქცურობა, რაც არ იქნა გათვალისწინებული სააპელაციო სასამართლოს მიერ.

61. საკასაციო სასამართლო განმარტავს, რომ სამოქალაქო სამართალწარმოება აგებულია მხარეთა შეჯიბრებითობის პრინციპზე. სსსკ-ის მე-4 მუხლის პირველი ნაწილის თანახმად, სამართალწარმოება მიმდინარეობს შეჯიბრებითობის საფუძველზე. მხარეები სარგებლობენ თანაბარი უფლებებითა და შესაძლებლობებით, დაასაბუთონ თავიანთი მოთხოვნები, უარყონ ან გააქარწყლონ მეორე მხარის მიერ წამოყენებული მოთხოვნები, მოსაზრებები თუ მტკიცებულებები. მხარეები თვითონვე განსაზღვრავენ, თუ რომელი ფაქტები უნდა დაედოს საფუძვლად მათ მოთხოვნებს ან რომელი მტკიცებულებებით უნდა იქნეს დადასტურებული ეს ფაქტები. ამავე კოდექსის 102-ე მუხლის პირველი და მეორე ნაწილების მიხედვით, თითოეულმა მხარემ უნდა დაამტკიცოს გარემოებანი, რომლებზედაც იგი ამყარებს თავის მოთხოვნებსა და შესაგებელს. ამ გარემოებათა დამტკიცება შეიძლება თვით მხარეთა (მესამე პირთა) ახსნა-განმარტებით, მოწმეთა ჩვენებით, ფაქტების კონსტატაციის მასალებით, წერილობითი თუ ნივთიერი მტკიცებულებებითა და ექსპერტთა დასკვნებით.

62. დასახელებული ნორმების თანახმად, სამოქალაქო პროცესში მხარეები ვალდებული არიან, სათანადო მტკიცებულებების წარდგენის გზით დაადასტურონ მათი პოზიციის გასამყარებლად მითითებული გარემოებების არსებობა. კანონით გათვალისწინებული შემთხვევების გარდა, რომელიც ადგენს მხარეთა შორის მტკიცების ტვირთის განაწილების სპეციფიკურ წესს, მოსარჩელეს ევალება სასარჩელო განცხადებაში ასახული ფაქტების მტკიცება, ხოლო მოპასუხე მოვალეა, სარჩელისაგან თავდაცვის მიზნით, ქმედითად უარყოს მოსარჩელის არგუმენტები, წარადგინოს იმგვარი მტკიცებულებები, რომლებიც გააქარწყლებს მოსარჩელის მიერ დასახელებულ ფაქტებს. წინააღმდეგ შემთხვევაში მხოლოდ მოპასუხის ზეპირი განმარტება მოსარჩელის პოზიციას ვერ გადაწონის და მხარისათვის არახელსაყრელ მატერიალურ-სამართლებრივ შედეგს გამოიწვევს.

63. სსსკ-ის 105-ე მუხლი ადგენს სასამართლოს მხრიდან მხარეთა მიერ მითითებული გარემოებების შეფასების პირობებს, კერძოდ, სასამართლოსათვის არავითარ მტკიცებულებას არა აქვს წინასწარ დადგენილი ძალა. სასამართლო აფასებს მტკიცებულებებს თავისი შინაგანი რწმენით, რომელიც უნდა ემყარებოდეს მათ ყოველმხრივ, სრულ და ობიექტურ განხილვას, რის შედეგადაც მას გამოაქვს დასკვნა საქმისათვის მნიშვნელობის მქონე გარემოებების არსებობის ან არარსებობის შესახებ. მოსაზრებები, რომლებიც საფუძვლად უდევს სასამართლოს შინაგან რწმენას, უნდა აისახოს გადაწყვეტილებაში.

64. ამდენად, სადავო გარემოებების დადგენისას სასამართლო ყურადღებას გაამახვილებს არა ერთ რომელიმე მტკიცებულებაზე განყენებულად, არამედ იმსჯელებს საქმეში წარმოდგენილ მხარეთა განმარტებებზე, წერილობით დოკუმენტებსა და სხვა მტკიცებულებებზე ერთობლიობაში, რისი ურთიერთშეჯერებით გადაწყვეტს, სარწმუნოდ მიიჩნიოს თუ არა ამა თუ იმ ფაქტი არსებობა.

65. განსახილველ შემთხვევაში სააპელაციო სასამართლოს მიერ დადგენილია და კასატორის მიერ კანონით დადგენილი წესით უარყოფილი არ ყოფილა ის ფაქტი, რომ მოსარჩელემ მოვალე მოპასუხესთან გააფორმა 2013 წლის 31 ოქტომბრის სესხისა და იპოთეკის ხელშეკრულება. 2015 წლის 16 თებერვალს კი სანოტარო წესით უარი განაცხადა იპოთეკაზე მოვალის მხრიდან სასესხო ვალდებულების სრულად შესრულების საფუძველზე (ტომი 1, ს.ფ 80).

66. 2016 წლის 13 იანვარს იმავე მხარეთა შორის დაიდო ახალი სესხის ხელშეკრულება, რომელიც იპოთეკით უზრუნველყოფილი არ ყოფილა.

67. ამდენად, მოსარჩელის მტკიცების ტვირთს წარმოადგენდა იმ გარემოების დადასტურება, რომ ზემოთ მითითებულ ორ სესხის ხელშეკრულებას შორის არსებობდა კავშირი და 2016 წლის ხელშეკრულებით მოვალე მოპასუხეს ახალი ვალდებულება კი არ წარმოშობია, არამედ მხარეები მოქმედებდნენ 2013 წლის 31 იანვრის შეთანხმების ფარგლებში, რომელიც, თავის მხრივ, უზრუნველყოფილი იყო მოვალე მოპასუხის კუთვნილ უძრავ

ნივთზე არსებული იპოთეკით.

68. საკასაციო სასამართლო მიიჩნევს, რომ მოსარჩელემ მისთვის დაკისრებული მტკიცების ტვირთის რეალიზება ვერ მოახდინა და გარიგების ბათილად ცნობა მოითხოვა მხოლოდ თავისი განმარტებებისა და ვარაუდის საფუძველზე, რომლებიც ვერ გააქარწყლებს სანოტარო წესით დამოწმებული აქტის შინაარსს, თავად მოსარჩელის მიერ გამოვლენილი ნების შესაბამისად, იპოთეკის გაუქმების შესახებ.

69. საკასაციო სასამართლო იზიარებს გასაჩივრებული განჩინების მსჯელობას, რომ 2016 წლის სესხის ხელშეკრულების დადებისას მოსარჩელისათვის ცნობილი უნდა ყოფილიყო მოვალე მოპასუხის მიერ კუთვნილის სახლის გასხვისების შესახებ, რადგან მოპასუხემ სახლი იყიდა იპოთეკის გაუქმების მომენტიდან.

70. ამდენად, სააპელაციო სასამართლოს მიერ საქმე არ არის განხილული მნიშვნელოვანი მატერიალური ან/და საპროცესო დარღვევებით, ვერც კასატორი მიუთითებს რაიმე ისეთ დარღვევაზე, რომელსაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე, რის გამოც საკასაციო საჩივარს არა აქვს წარმატების პერსპექტივა.

71. კასატორმა ვერ დაასაბუთა, რომ სააპელაციო სასამართლოს მიერ მიღებული გადაწყვეტილება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციასთან და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალთან წინააღმდეგობაში მოდის.

72. ამასთან, საკასაციო საჩივრის განხილვისა და საკასაციო სასამართლოს ახალი გადაწყვეტილების მიღების საჭიროება არ არსებობს არც სამართლის განვითარებისა და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბების აუცილებლობის თვალსაზრისით და არც იმ საფუძველით, რომ საკასაციო სასამართლოს მსგავს საკითხზე ჯერ არ უმსჯელია და გადაწყვეტილება არ მიუღია. შესაბამისად, მოცემულ საქმეზე არ არსებობს ვარაუდი, რომ საკასაციო საჩივრის განხილვის შემთხვევაში მოსალოდნელია საქართველოს უზენაესი სასამართლოს უკვე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება.

73. ამავდროულად, გასაჩივრებული გადაწყვეტილება არ განსხვავდება საკასაციო სასამართლოს მიერ დადგენილი პრაქტიკისაგან.

74. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის საფუძველზე, საკასაციო სასამართლო არ არის უფლებამოსილი, დაუშვას წარმოდგენილი საკასაციო საჩივარი, რის გამოც მას უარი უნდა ეთქვას განხილვაზე.

75. სსსკ-ის 401-ე მუხლის მეოთხე ნაწილის თანახმად, საკასაციო საჩივრის დაუშვებლად ცნობის შემთხვევაში პირს დაუბრუნდება მის მიერ გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის 70 პროცენტი. ამდენად, საკასაციო პალატა თვლის, რომ კასატორს უნდა დაუბრუნდეს სახელმწიფო ბაჟის სახით ზ----- ქ-----ის მიერ 2018 წლის 18 ოქტომბერს №- საგადახდო დავალებით გადახდილი 1755,20

ლარის 70% – 1228,64 ლარი.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე, 401-ე მუხლებით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. ნ---- ა-----ის საკასაციო საჩივარი დარჩეს განუხილველად დაუშვებლობის გამო.

2. კასატორ ნ---- ა-----ეს (პირადი №-----) სახელმწიფო ბიუჯეტიდან (ქ.თბილისი, „სახელმწიფო ხაზინა“, ბანკის კოდი TRESGE22, მიმღების ანგარიშის №200122900, სახაზინო კოდი 300773150) დაუბრუნდეს სახელმწიფო ბაჟის სახით ზ----- ქ-----ის მიერ 2018 წლის 18 ოქტომბერს №-საგადახდო დავალებით გადახდილი 1755,20 ლარის 70% – 1228,64 ლარი.

3. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ გასაჩივრდება.

თავმჯდომარე

ზ. ძლიერიშვილი

მოსამართლეები:

ბ. ალავიძე

პ. ქათამაძე